ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του Γιώργου Δελαστίκ

Προσωρινή θα αποδειχθεί η προχθεσινή συμφωνία μεταξύ της ρωσόφιλης κυβέρνησης της Ουκρανίας και της γερμανόδουλης δεξιάς και ακροδεξιάς αντιπολίτευσης. Αυτή τη στιγμή δεν είμαστε καν σε θέση να πούμε ούτε αν θα εφαρμοστεί ουσιαστικά. Το μόνο για το οποίο είμαστε βέβαιοι είναι ότι αυτή η τελευταία αντιπαράθεση που κορυφώθηκε από τον Δεκέμβριο έχει βαθύνει ακόμη περισσότερο το αβυσσαλέο ρήγμα μεταξύ της αναπτυγμένης ρωσόφιλης ανατολικής Ουκρανίας και της οικονομικά καθυστερημένης και γερμανόφιλης δυτικής Ουκρανίας.

Ο συμβιβασμός δεν μπορεί να μακροημερεύσει συν τοις άλλοις και επειδή δεν ανταποκρίνεται στον πραγματικό συσχετισμό δυνάμεων των «δύο Ουκρανιών» που προαναφέραμε. Η συμφωνία που υπογράφτηκε την Παρασκευή σηματοδοτεί μια κατά κράτος ήττα του φιλορώσου προέδρου Βίκτορ Γιανουκόβιτς, ο οποίος πλέον είναι οριστικά «ξεγραμμένος» από πολιτική σκοπιά και πιθανότατα πολύ σύντομα θα εξαφανιστεί από το ουκρανικό πολιτικό σκηνικό. Αυτό όμως σε καμιά περίπτωση δεν σηματοδοτεί την ήττα της φιλορωσικής Ουκρανίας. Κάθε άλλο. Αντιθέτως, η σύγκρουση ενίσχυσε στους κόλπους των ρωσόφιλων το αίσθημα ότι δεν μπορούν να συνυπάρξουν με τη φιλογερμανική Ουκρανία, η οποία ήταν ανοιχτά φιλοναζιστική στη διάρκεια του Β΄Παγκοσμίου Πολέμου, αλλά και τις δυνάμεις υποστήριξης της ένωσης αυτού του τμήματος της Ουκρανίας με τη Ρωσία! Τους τελευταίους αιώνες η Ουκρανία ήταν δύο χώρες σε συσκευασία μίας! Το ανατολικό της κομμάτι συμπεριλαμβάνεται κατεξοχήν στις κοιτίδες του ρωσικού έθνους. Το δυτικό τμήμα της χώρας ήταν ανέκαθεν συνεργαζόμενη ή υπόδουλη επαρχία κεντροευρωπαϊκών δυνάμεων. Εξαιτίας αυτών των λόγων ουδέποτε υπήρξε ανεξάρτητο και κυρίαρχο κράτος της Ουκρανίας μέχρι τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης.

Τα τελευταία γεγονότα δείχνουν ότι ενισχύονται με καλπάζοντες ρυθμούς οι τάσεις διαμελισμού της Ουκρανίας σε δύο κράτη, ένα ρωσόφιλο ανατολικό κι ένα γερμανόφιλο δυτικό. Σε μια τέτοια περίπτωση, το δυτικό κράτος της Ουκρανίας θα παραμείνει ένας ανεξάρτητος, εθελοντικά γερμανόδουλος δορυφόρος του Βερολίνου, όπως είναι η Σλοβενία, η Κροατία, η Σλοβακία, η Αυστρία και οι Βαλτικές Χώρες. Αντιθέτως, το ανατολικό ουκρανικό κράτος θα αποφασίσει με δημοκρατικές διαδικασίες και με συντριπτική πλειοψηφία –και δεν υπάρχει πραγματικά καμιά απολύτως ειρωνική χροιά σε αυτόν τον ισχυρισμό– την ένωσή του με τη Ρωσία. Είναι πολύ χαρακτηριστικά τα όσα συνέβησαν. Το Λβιβ, δεύτερη πόλη της δυτικής Ουκρανίας μετά το Κίεβο, πέρασε στα χέρια της αντιπολίτευσης χωρίς να ανοίξει μύτη – ακόμη και το κτήριο διοίκησης της αστυνομίας! Στο Χάρκοβο, τη μεγαλύτερη πόλη της ανατολικής Ουκρανίας, δεν έγινε ούτε μία αντικυβερνητική διαδήλωση! Στη δε χερσόνησο της Κριμαίας, η οποία έχει από το 1999 διακηρύξει την… ανεξαρτησία της από την Ουκρανία (!) και της έχει εκχωρηθεί ως συμβιβαστική λύση το καθεστώς της αυτόνομης δημοκρατίας, δηλώθηκε εκ νέου η πρόθεση να προσχωρήσει στη Ρωσία, αν η Ουκρανία αποσταθεροποιηθεί ως ενιαία χώρα. Προς το διαμελισμό της βαδίζει η Ουκρανία, προς τη διάσπασή της σε δύο κράτη. Οι αιτίες της απειλούμενης διάλυσης της Ουκρανίας είναι εσωτερικές. Από εκεί και πέρα είναι αυτονόητο φυσικά ότι παρεμβαίνουν και οξύνουν αυτές τις εσωτερικές αντιπαραθέσεις οι ΗΠΑ, η Γερμανία, η Ρωσία, επιδιώκοντας η κάθε μία από τις χώρες αυτές να προσποριστεί γεωπολιτικά οφέλη προς όφελός της μέσα από τις εξελίξεις στην Ουκρανία.

Είναι εξαιρετικά δύσκολο να παραμείνει μια χώρα ενιαία, όταν ο λαός της είναι χωρισμένος σε δύο κομμάτια που αλληλομισούνται βαθύτατα. Τόσο οι Γερμανοί όσο και οι Ρώσοι διαπιστώνουν σταδιακά ότι είτε γερμανόφιλος είτε ρωσόφιλος είναι ο δημοκρατικά, χωρίς νοθείες, εκλεγμένος πρόεδρος της Ουκρανίας, αδυνατεί να ασκήσει τη νόμιμη εξουσία του σε ολόκληρη τη χώρα. Τι νόημα έχει η παράταση του βίου μιας τέτοιας «ενιαίας» χώρας; Η ανομολόγητη αλήθεια είναι πως ούτε βεβαίως η Γερμανία αλλά ούτε και η Ρωσία αντιτίθενται κατά βάθος στο διαμελισμό της Ουκρανίας. Η Γερμανία θα αποκτήσει στην ευρωπαϊκή ήπειρο μια ακόμη γερμανόδουλη χώρα. Η Ρωσία θα αισθανθεί βαθιά ανακούφιση βλέποντας να ξαναγίνονται ρωσικές οι επί μία εικοσαετία και πλέον ουκρανικές ακτές της Μαύρης Θάλασσας – και πρώτα απ’ όλα η στρατηγικής σημασίας χερσόνησος της Κριμαίας, χωρίς την οποία το ρωσικό ναυτικό του Εύξεινου Πόντου είναι μετέωρο. Δεν θα το ομολογήσουν ποτέ οι Ρώσοι, αλλά χίλιες φορές προτιμούν να είναι η Κριμαία ρωσικό έδαφος και να ησυχάσουν παρά να είναι –όπως σήμερα– ουκρανική η Κριμαία και η Ουκρανία αφενός να πληρώνει αδρά για να μπορεί να τη χρησιμοποιεί ως στρατηγείο του ρωσικού πολεμικού στόλου της Μαύρης Θάλασσας, αφετέρου να μηχανεύεται χίλιους δυο τρόπους και τεχνάσματα για να μην προκαλείται κάθε τόσο ρωσοουκρανική κρίση με επίκεντρο τη

χερσόνησο.

Την προχθεσινή συμφωνία δεν την υπέγραψε ακριβώς γι' αυτό ούτε η Ρωσία ούτε η ακροδεξιά, φιλοναζιστική πτέρυγα της ουκρανικής αντιπολίτευσης που παρέχει τους ένοπλους, εκπαιδευμένους «διαδηλωτές» οι οποίοι πρωτοστατούν στην πρόκληση ανταλλαγής πυρών. Ο επόμενος γύρος του ουκρανικού δράματος θα έχει σίγουρα πρωταγωνιστές τις φανατικά ρωσόφιλες δυνάμεις της Ουκρανίας και τις ορδές των γερμανόφιλων ναζιστών Ουκρανών.

Πηγή:prin.gr